

نمایشگاه هفت ثمر از تاریخ ۱۹ آبان ۹۶ میزبان آثار عکاسی فرهاد عزیزی از اساتید بازنشسته‌ی دانشگاه هنر می‌باشد که گویا این بار به جای تاریکخانه، در روشنی روز دست به ویرایش عکس‌ها زده است. در این نمایشگاه شاهد ۱۷ اثر با موضوعات مختلف هستیم که در بین آن‌ها عکس‌های پرتره، اشیاء بی‌جان، طبیعت و معماری به چشم می‌خورد. عکس‌ها در ابعاد و قطع‌های متفاوت، برخی مربع و برخی مستطیل، برخی با حاشیه و برخی فاقد آن ارائه شده‌اند. اما با وجود این تنوع همه‌ی آن‌ها در یک چیز مشترک هستند. روی همه‌ی عکس‌ها یک ویرایش یکسان انجام شده که عکس‌ها را شبیه به نقاشی کرده است.

از بیانیه‌ی آقای عزیزی در کنار عکس‌هایش می‌توان این گونه برداشت کرد که نرم افزارهای دیجیتالی ویرایش عکس در کنار قابلیت‌های جدید و مفیدی که دارند، گاهی می‌توانند عکس را از عکس بودن دور کنند. عکس‌ها به خودی خود از ترکیب‌بندی خوبی برخوردارند. رنگ‌هایشان جلوه‌ی قدرتمندی دارند و می‌توان به آنها به دید یک اثر هنری برای آویختن به دیوار جهت زیبایی نگاه کرد. اما تغییر دیجیتالی اعمال شده روی آنها باعث نوعی دوگانگی می‌شود. اگر به این آثار به دید عکس نگاه کنیم درمی‌یابیم که ویژگی‌های معمول یک عکس مثل وضوح و کنتراست را دارا نیستند. از طرفی اگر آنها را نقاشی بدانیم به مانند یک نقاشی کپی شده و فاقد بافت می‌باشند که ارزش چندانی ندارد. در واقع می‌توان گفت شاید آقای عزیزی می‌خواسته با یک تیر دو نشان بزند اما تیر او در جایی میان عکاسی و نقاشی به خطا رفته است.

نکته‌ی حائز اهمیت در مورد بیانیه، جمله‌ی آخر آن است که می‌گوید: "شاید باید برای هنر تعاریف جدیدی نوشت". اگر چه این جمله یک فرضیه است، اما عکس‌های مجموعه در اثبات یا رد این فرضیه کمکی به ما نمی‌کنند و ما را در تاریکی و ابهام این مانیفست تنها می‌گذارند.